

1. FEJEZET

A JELEN

A vére beborít mindkettőnket. Élénk színű artériás vér. A ruhámat teljesen átáztatta. Érzem a számban és az orromban; belélegzem, *megízzelem*. Sós és fémes, mintha egy rozsdás fémkorlátot nyaltam volna meg.

Feltápáskodom, kisimítom hajamat az arcomból. A halálos küzdelem után mindketten zihálunk, levegő után kapkodunk. Három méterre van tőlem, megpróbál felülni, a bal karja ernyedten lóg mellette.

A kés egy csillogó, rubinvörös tócsa közepén hever közöttünk. Egy pillanatra sem veszem le a szemem róla. A tekintete a késre siklik, aztán vissza rám.

A telefonom nincs a kezem ügyében, az ajtónál lévő táskámban van. Egyébként se lenne értelme hívni a mentőket. Már meghalt. Senki nem élhet túl ekkora vérveszteséget.

Kintről kiabálás hallatszik. Rohanó léptek zaja. A parti ház távolabb fekszik a hoteltől, de a víz viszi a hangot. Valaki meghallotta a sikoltást. Jön a segítség.

Látom, hogy ő is rájött erre. Kificamodott karját óvatosan felfogva a nyitott teraszajtó felé fordul, mérlegelve az esélyeit. Csak egy emelet magas, odalenn puha homok, de közeleg a dagály, ami elvágja a töltésen lévő utat, és most nincs olyan állapotban, hogy felmásszon a veszélyes sziklalépcsőn. Kifut az időből; a hangok már az ajtó túloldalán vannak.

Rám néz, kissé megvonja a vállát, *néha nyersz, néha veszítesz*, aztán újra nekidől a kanapénak, és lehunyja a szemét.

Felerősödik a kinti lárma. Az ajtó megremeg, aztán hirtelen kivágódik. Két férfi nyomul be a szobába, mögöttük egy csomó falfehér arc. Látom a rettenetet a szemükben, amikor megpillantják a véres jelenetet. Valamelyik férfi megfordul, és becsukja az ajtót, de egy mobil vakuja még az előtt felvillan.

Most már talán mindenki hisz nekem.

TESS STIMSON

**CELIA MAY ROBERTS
A RÖGZÍTETT KIHALLGATÁS 1. RÉSZE**

Dátum: 2020. 07. 25.

Időtartam: 41 perc

Helyszín: Burgh Island Hotel

**A kihallgatást végzik a Devon és Cornwall
Rendőrfőkapitányság nyomozói**

RENĐŐRSÉG: Ezt a kihallgatást rögzítjük.
A nevem John Garrett felügyelő, én vezetem
a Kiemelt Ügyek Osztályának nyomozását Andrew
Page meggyilkolásának ügyében, amely a mai nap
folyamán történt a Burgh Island Hotelben. 2020.
július huszonötödike van, szombat, az órá-
szerint délután 15.40. Mi a teljes neve?

CR: Celia May Roberts.

RENĐŐRSÉG: Köszönöm. És megmondaná a születési
idejét?

CR: Nem értem, miért fontos ez most.

RENĐŐRSÉG: Csak rögzítenünk kell, Mrs. Roberts.

CR: 1952. február 14.

AZ ENYÉM, VAGY A TIÉD SEM

RENDŐRSÉG: Köszönöm...

CR: Van még valami, amit tudni szeretnének rólam? A cipóm méretét esetleg? Hogy milyen jegyben születtem? Nem én öltem meg a vejemet. Ahelyett, hogy rám pazarolják az idejüket, inkább...

RENDŐRSÉG: Mrs. Roberts, nem szeretnék udvariatlan lenni, és félbeszakítani, de nagyon fontos, hogy ez a bevezető rész meglegyen, úgyhogy elnézést, de közbeszólok.

CR: [kivehetetlen]

RENDŐRSÉG: Bizonyára nagyon felkavaró ez most önnek. Szeretne egy csésze teát, mielőtt folytatjuk?

CR: Nem, köszönöm. [csend] Nagyon sajnálom. Én sem akartam udvariatlan lenni. Csak... mi mind nagyon szerettük Andrew-t. Képtelen vagyok elhinni...

RENDŐRSÉG: Nincs semmi baj, Mrs. Roberts. Bármikor megállhatunk.

CR: Azt hiszem, jobb lesz, ha minél előbb túl leszek rajta, hogy aztán megint a lányommal és az unokáimmal lehessek.

RENĐŐRSÉG: Rendben. Jelen van még...

RENĐŐRSÉG: Anna Perry örmester.

RENĐŐRSÉG: Mrs. Roberts, tudom, hogy ez most nagyon nehéz, de el tudná mondani, hogy...

CR: Caroline ölte meg.

RENĐŐRSÉG: A jelenlegi feleségre gondol, Mrs. Caroline Page-re?

CR: Igen.

RENĐŐRSÉG: Szemtanúja volt a...

CR: Láttam, hogy az a nő áll közvetlenül mellette, véres kézzel. Mindenhol vér volt. Le kellene tartóztatniuk...

RENĐŐRSÉG: Volt még ott valaki más is?

CR: A lányom, de...

RENĐŐRSÉG: A lánya, Louise Page? Mr. Page volt felesége?

CR: Igen.

RENDŐRSÉG: Mit csinált, amikor ön megérkezett?

CR: A padlón ült, Andrew-val. A feje az ölében volt.

RENDŐRSÉG: Csak hogy pontosítsuk a dolgokat, Mrs. Roberts. Ön valójában *nem* látta Caroline Page-et, amint leszúrja a férjét. És senki más nem volt a helyszínen, csak az ön lánya és Mrs. Page? Nem látott senkit ki- vagy bemenni a parti házba?

CR: Volt odakinn néhány alkalmazott, és nem engedtek be senkit. Persze egy csomó ember odacsődült, velem együtt. Mindannyian hallottuk a sikoltást - szinte az egész szigeten hallani lehetett. Min is ott volt, és a fiam, Luke...

RENDŐRSÉG: De voltaképpen senki nem volt odabent a parti házban, csak a két nő?

CR: Már mondtam, Caroline...

RENDŐRSÉG: Kérem, beszéljünk csak arról, amit tényleg látott, Mrs. Roberts. [csend] Talán beszélhetnénk először arról, miért is voltak ott mindannyian a Burgh Island Hotelben?

CR: [csend] A férjem és én az aranylakodalmunkat ünnepeltük.

RENDŐRSÉG: Gratulálunk.

CR: Köszönöm.

RENDŐRSÉG: Szóval szerveztek egy családi összejövetelt?

CR: Igen, múlt nyár óta tervezgetjük.

RENDŐRSÉG: És kinek az ötlete volt, hogy meghívják a volt vejüket?

CR: Andrew a családjunk tagja. Kétség sem fért hozzá, hogy meghívjuk.

RENDŐRSÉG: Az új feleségét is meghívták? Hogyan érintette ez a lányukat?

CR: Már négy éve elváltak. Nem ez volt az első alkalom, hogy a válás óta együtt vettek részt valamilyen eseményen. Néhány héttel ezelőtt együtt vacsoráztunk, az iskolai színdarab után. Louise sokkal erősebb, mint amilyenek tűnik.

RENDŐRSÉG: A menyé szerint - Min, ugye? - ő és a maguk fia, Luke könyörögtek, hogy ne hívják meg Mr. Page-et és a feleségét.

CR: Louise azt mondta nekem, hogy ő nem bánja.

RENDŐRSÉG: Mrs. Roberts, itt most nem csak arról volt szó, hogy összefutottak az iskolai színdarabon, igaz? Egy egész hétvége egy szigeten, egy családi összejövetelen, azzal a nővel, aki - már bocsánat - elszerette a férjét. Az érzelmek igencsak felfűtöttek lehettek, nem?

CR: Már mondtam maguknak, Louise akarta, hogy Caroline is jöjjön.

RENDŐRSÉG: És ezért kellett a múlt hónapban kihívni a rendőrséget egy kettejük közötti veszekedés miatt?

CR: Louise azt mondta, hogy el akarja ásni a csatabárdot, a gyerekek kedvéért.

RENDŐRSÉG: Nem gondolja, hogy valami más ok húzódik meg amögött, hogy a lánya azt akarta, hogy a volt férje és az új felesége is ott legyenek?

TESS STIMSON

CR: Mint például?

RENDŐRSÉG: Pontosan ezt próbáljuk kideríteni, Mrs. Roberts. [csend] Önnek volt valami egyéb indoka arra, hogy meghívja Caroline Page-et és a férjét?

CR: [kivehetetlen]

RENDŐRSÉG: Mrs. Roberts?

CR: Az ég szerelmére! Utólag már könnyű bölcsnek lenni, nem, felügyelő?

HÉT HÉTTTEL AZ ÖSSZEJÖVETEL ELŐTT

2. FEJEZET

LOUISE

A családból mindenki kap hivatalos meghívót az anyám partijára. Vastag papír, kalligrafikus írás, térhatású betűk, kész műalkotás. Bella kitette a fő helyre, a konyhai kandallópárkányra, nekitámasztotta annak az agyagkutyának, amit az apjának készített apák napjára abban az évben, amikor ötéves lett. Andrew akkor bevitte a munkahelyére a kutyát, mindenkinek dicsekedett vele, meg volt róla győződve, hogy a lánya egy művész, kiemelkedően tehetséges. Aztán hét év múlva, amikor elment, még csak nem is vitte magával.

A dombornyomásos írás mindenhová követ a szobában, mint *Mona Lisa* szemei. Megpróbálok nem tudomást venni róla, miközben kipakolom a mosogatógépet, gyakorlott ritmusban nyitogatom-csukogatom a szekrényeket, megnyugvást találok a bögrék precíz elrendezésében, a tálak szabályos sorában, a kések, villák és kanalak katonás rendjében, amelyek mindegyike a maga rekeszében hever. Minden a helyén van.

Kivéve engem.

Bagpuss* a lábam körül sündörög, türelmetlenül várja a reggelijét. Öntök egy kis száraz macskaeledelt a tálkájába – mostanában csak ezt tudja megenni –, szeretetteljesen megvakarom a füle tövét.

– Tessék, Bags. Ne egyél túl mohón!

A macska köszvényes mozdulattal hajol az ételhez. Pont olyan öreg és petyhüdt, mint az a rózsaszín-fehér csíkos macska abban a bábsorozatban, akiről a nevét kapta. Tele-töltöm a vizesedényét, készítek magamnak egy csésze teát, és kimegyek. A levegő friss a tegnapi, nagyon várt eső után, de már most érezhető, hogy egy újabb, júniusban szokatlannul fülledt, meleg napra virradtunk. Belekuporodom a fonnott, kaptár formájú székbe, ami az almafán lóg, egyik lábam magam alá húzom, a másikkal lököm magam. Bella és Tolly születése előtt gyűlöltem a reggeleket, de manapság már értékelem ezt a becses félórányi nyugalmat, mielőtt mindenki felébred. Hátradőlök, és lehunyom a szemem. Ez az egyedüli időszak, amikor valóban magam lehetek.

A meghívó jobban felkavart, mint azt be merem vallani magamnak. Az anyám küldött egyet Andrew-nak és Caznek is, bár én könyörögtem neki, hogy ne tegye; hazai földön, a családom szeme előtt kell velük szembenéznem.

Négy évvel ezelőtt valahogy átvészelttem az esküvőjük napját, nagy elánnal elkezdtem kisúrolni a konyhaszekrényeket, közben pedig elképzeltem őket, ahogy éppen az esküjüket mondják; sikáltam a fürdőszoba padlóját, és közben magam

* Angol televíziós bábfilmsorozat egy bozontos, öreg macskáról. (*a ford.*)

előtt láttam, ahogy felvágják a tortát; erőlködtem az életlen fűnyíróval a tizenöt centis fűben, és közben ott volt a lelki szemeim előtt, ahogy friss házasként a táncparketten ellejtik az első táncot. Nagyon nehéz volt elfogadni kettejüket, hogy együtt vannak az iskolai színdarabokon és sportrendezvényeken. A saját védelmem érdekében kénytelen voltam egy kemény védőburkot húzni magam köré. De ez most más.

Talán mindez azért van, mert a szüleim aranylakodalmáról van szó, olyan mérföldkőről az életben, amiről én is álmodtam korábban, hogy Andrew-val együtt fogok idáig elérni. Talán azért, mert az anyám az utolsó védőbástya köztem és Caz között, és ezzel a meghívóval most végül ez is leomlik. Vagy egész egyszerűen csak több alvásra van szükségem. Éjjel kettőig fenn voltam, és javítottam a tanítványaim év végi dolgozatait. Sokkal hamarabb végezhettem volna velük, ha átsiklom a félreütések és nyelvtani hibák fölött, de – bár jó mélyre zuhantam a Fleet Street heti rovatának magasságaiból – azért még tartom a színvonalat.

A nap feltűnik a horizonton, egy aranyszínű fénypászma vetül az arcomra. Andrew-nak igaza volt – fut át az agyamon –, majd kinyitom a szemem, és végigfuttatom a tekintetem a lankákon. A kezdeti kétségeim ellenére, végül *tényleg* megszerettem itt.

Látom magam előtt, ahogy Andrew ott áll az alacsony kőkerítés mellett azon a napon, amikor először megnéztük a házat, tizenhét évvel ezelőtt. Széttárt karral, az arcán boldog örömmel, élénken festi le, milyen életünk lesz itt. Itt békében és boldogságban felnőhet a kislányunk, belekaphat a szél a hajába, és mezítláb futkoshat a fűben. Olyan nehezen hagy-

tam el Londont akkoriban; nem a *Daily Post*ban futó rovatom miatt, azt bárhonnán tudtam volna írni, hanem azért, mert a város éltetett, úgy éreztem, hogy össze vagyok kötve vele, hogy a világ csak egy karnyújtásnyira van. Gyűlöltem még a gondolatát is annak, hogy ezt fel kell adnom, és egy omladozó, pénznyelő házban kell élnem a semmi közepén, de Andrew annyira szerette volna, és abban az időben bármit megtettem volna, amit csak akart. Soha nem merült volna fel bennem, hogy a végén itt találom magam, nélküle.

A telefonom elkezd csörögni a köntösöm zsebében, amittől összerезzenek. Előhúdom, simítok rajta egyet jobb felé, és a sógornóm arca tűnik fel a képernyőn.

– Most mész lefeküdni, vagy most keltél fel? – kérdem, miközben kikászálódok a kasszerű ülőkéből, és bemegyek a konyhába.

– Épp most fejeztem be egy dupla műszakot a kórházban – feleli Min. – Pár perccel ezelőtt értem haza.

Olyan frissnek tűnik, mint aki most tért vissza volna a Hawaii-szigetéről, egy kétheti nyaralás után. Negyvenhét éves, csak négy évvel idősebb, mint én, de az apró FaceTime-fotó alapján akár az anyja is lehetnék. Sészinű hajam sűrűgősen festék után kiált, fakókék szemem karikás.

– Csendes volt az éjszaka? – érdeklődöm, miközben leteszem a telefonomat a konyhapultra.

– Egy csomó kocsi karambolozott az M23-ason. Borzalmas – feleli Min, szinte élvezettel. A kép fel-le ugrál, ahogy beviszi a telefont a dolgozószobába, leteszi, aztán a képernyő felé lóbál egy borítékot.

– Találd ki, hogy mit találtam a lábtörlőn?

Imádom Mint. Humoros, okos, és nagyon boldoggá teszi a testvéreimet, Luke-ot. De vannak korlátai, és tudom, hogy most mire megy ki a játék.

– Mielőtt megkérdeznéd, igen, Andrew és Caz is meg van hívva – közlöm, és beledobok még egy teafiltert az üres bögrebe. – Anya azt szeretné, hogy az egész család együtt legyen a nagy napon. És tudod, mennyire imádja Kitet.

– Nos, Kitet megértem, de minek hívta meg Celia azt a *nőt*?

– Mert Andrew nem jönne el nélküle.

Min ingerültnek tűnik.

– Abban a nőben lehetne annyi jóérzés, hogy nem dugja oda a képét – mondja. – Őszintén mondom, el sem hiszem, hogy Andrew nem elég tökös ahhoz, hogy egyedül jöjjön.

– Kimondhatod a nevét. Ő nem Voldemort.

– Lou, minek teszed ki magad mindennek? Nem kell a mártírt játszani! Állj a sarkadra, és mondj határozottan nemet Celiának!

Nem harapok a csalira. Az anyámnak soha senki nem mond nemet, beleértve Mint is.

De persze ettől még nagyon is értékelem Min segítőkészségét. Talán nem is éltem volna túl azokat a szörnyű hónapokat, miután Andrew elment, ha nem lett volna Min. Egyértelműen nem lettem volna rá képes egy megsebzett tizenkét évessel és egy újszülöttel. Min négy fia közül a legkisebb még pelenkás volt abban az időben, de mindig ott volt mellettem, amikor szükségem volt rá. Elvitte Bellát az iskolába azokon a reggeleken, amikor egészen egyszerűen képtelen voltam kikelni az ágyból, figyelt arra, hogy egyek, és segített a szívszorító válás intézésében: keresett egy jó ügyvédet, segített bedo-

bozolni Andrew cuccait, segített újra visszaállni a munkába. Türelmesen meghallgatott, miközben potyogtak a könnyeim a borospohárba, próbálván megérteni mindazt, ami történt. És amikor már úgy tűnt, hogy belefulladás a kétségbeesésbe, Min precízen adagolta a kitartó szeretetet, ami ahhoz kellett, hogy újra elkezdjek élni.

Amit nehezen tudott elfogadni, az a vágyam volt, hogy végre magam mögött tudjam a múltat, és megbocsássak Andrewnak. Kitartó ellenségessége Andrew iránt legalább olyan kimerítő volt, mint az a határozottság, amivel az anyám nem volt hajlandó elfogadni, hogy Andrew soha nem jön már vissza.

Andrew összetörte a szívem, de ennek már négy éve. Ha nem engedem el a keserűséget, akkor felemészt. Ő még most is Bella és Tolly apja, a gyerekek pedig szeretik.

Akármit is gondol Min, én sem mártír, sem balek nem vagyok. Megtanultam, hogyan viseljem el Caz mérgező jelenlétét az életemben. Mi mászt tehetnék? Az a nő hozzáment a gyerekeim apjához. A fiuk az ő féltestvérük. A maga nyakatekert módján – akár tetszik nekem, akár nem – az én családom az ő családjá is.

– Kérlek, Min, hagyd ezt! – mondom fáradtan. – Ez is csak egy hétvége az életemből. Szerintem mindannyian átvészeljük anélkül, hogy megölnénk egymást.

– Addig még majdnem hét hét van hátra – mondja Min, szélsébesen taktikát váltva. – Van egy szuper diétám, imádni fogod. Paleo vegyítve a Weight Watchers módszerével, csak úgy olvadnak majd le rólad a kilók, szinte észre sem veszed. Majd kölcsönadom valamelyik ruhámat, de túl magas vagy, hogy...

Lépéseket hallok odafentről, úgyhogy becsukom a konyhaajtót, hogy senki se hallja.

– Min, én nem próbálok versenyezni Cazzel. Az a hajó már elment. Huszonkilenc éves, és úgy néz ki, mint egy supermodell, míg az én melleim a köldökömig érnek, és még a fülcimpáim is ráncosak. Agyondiétázhatnám magam, akkor se néznék ki úgy, mint ő – sóhajtom. – Méltányolom a szándékaidat, de még ha egy átalakító show részese lennék is, mi értelme lenne? Hogyan segítené az bárkin is, ha szétrobbantánám Kit családját?

– De újra összehozná a *saját* családodat.

– Nem, nem hozná.

Min grimasza betölti a képernyőt.

– Túl kedves vagy.

Rápillantok a párkányon lévő meghívóra. Andrew és én egyezséget kötöttünk, és ha már itt tartunk, ebben nem szerepel semmiféle meghívó a szüleim aranylakodalmára, semmi olyasmi, ami a közeli hozzátartozóimra vonatkozna. Most ezt az egyezséget megszegte, bár mondtam neki, hogy az ilyesmi nem marad következmények nélkül.

– Min, igazából én... – mondom, miközben írással lefelé fordítom a meghívót – nem vagyok annyira kedves.

3. FEJEZET

CAZ

Angie már ott ül a szokásos sarokban a Chelsea Potter bárjában, amikor megérkezem. A hely teli van, az emberek az utcán is ácsorognak, és jó pár percbe beletelik, míg a könyökömmel utat török magamnak hozzá.

– Jobb lenne egy dupla – közlöm vele komoran, amikor a kezembe nyom egy gin-tonikot.

Felvonja az egyik piercinges szemöldökét, miközben én felhajtom az italt.

– Kemény napod volt?

– Kemény hetem, és még csak csütörtök van. – Leülök a székre, amit nekem foglalt, és kiteszem a bárpultra a telefonom, arra az esetre, ha Andy hívna. – El sem fogod hinni. Tina Murdoch lesz a Uninvest-kapcsolatom.

Angie füttyent egyet.

– Csak viccelsz! Hogy a fenébe sikerült neki?

– A karrierje szárnyal, mióta otthagyt bennünket, és elkezdett a Uninvestnek dolgozni. – Intek a pincérnek, hogy ad-

jon még egy italt, kisimítom hosszú, szőke hajam az arcomból, hátul összefogom, és egy ezüst csattal feltűzöm. – Azt nem értem, hogy mehetett ebbe bele Patrick, miután az a nő szaboltált minket a Tetrotek hirdetési kampányban, azt hinné az ember, hogy még az épület százméteres körzetébe sem engedi.

Angie kinyúl egy tál pisztácia felé.

– De ha Patrick is benne van, akkor ennyi. Gondolod, hogy tudsz a nővel együtt dolgozni?

– Hát, eddig nem nagyon. Lesöpört az asztról mindent, amit én vittem, és a hátam mögött már panaszkodott is Patricknek. Ragaszkodik ahhoz, hogy hozzon egy külsős PR-konzultánst. Kicsit már abban bízom, hogy Patrick levesz a kampányról, és valaki másnak adja.

– Ne hülyéskedj!

– Nem hülyéskedek. – Mogorván bámulok az italomra. – Nem hagyom, hogy Tina nyerjen, de ha ez így megy tovább, egyikünket hullazsákban fogják elvinni.

Tina Murdoch, számomra ő a bête noire*. A legutóbb, amikor együtt dolgoztunk, majdnem kirúgatott. Az az ironikus a dologban, hogy ő segített hozzá a nagy áttöréshez a reklámparban, mert beajánlott egy nagyívű kampányba, amikor még csak elsőéves voltam a Whitefishnél. Mentoromként tekintett magára, és nagy hűhót csapott azzal, hogy támogatja a „nőtestvéreket”, és segíti a fiatal lányokat feljebb jutni a ranglétrán. Aztán bemutatott Andynek egy RSPCA** jóté-

* Francia, jelentése szörnyeteg, rémisztő alak. (*a ford.*)

** Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals, azaz Brit Királyi Állatvédő Társaság, amely 1824-ben alakult az állatokkal szembeni kegyetlenkedés ellen. (*a ford.*)

konysági esten, amelyiknek a Whitefish készítette a kampányát – bár Andy nem emlékezett erre az első találkozásra. Amikor ő és én hivatalosan is egy pár lettünk, a Tinával való kapcsolatom lejtmenetbe váltott.

Gyanítom, hogy ő maga is szemet vetett Andyre, de bármi is csípte a szemét, azóta is megvan az ellenérzése velem szemben.

Még soha nem csináltam a Uninvestnek rövid marketing bemutatót, és főleg nem prezentáltam ilyesmit, de most Tina ragaszkodik egy írott promóciós tervhez, hogy vegyem bele a platform részleteit, területenként és médiánként kér egy teljes büdzsé-bontást, és mindezt a hónap végére. Teljesen lehetetlen, és ezt ő is tudja. Nolan, a kreatív igazgatónk azzal fenyegetőzik, hogy felmond, és a többi kreatív is már közel jár a lázadáshoz. Bár – ahogy arra Andy szárazon rámutatott tegnap este, amikor befejeztem a panaszáradatot –, azok mindig lázadni akarnak.

Angie az enyémhez koccintja a poharát.

– Bassza meg! Majdnem péntek van.

– Ja. Bassza meg!

Feltör egy újabb pisztáciát, és visszadobja a héját a tálba.

– Benn leszel a városban a hétvégén? Egy szuper csapat zenél a Borderline-ban szombat este.

Fintorgok egyet.

– Nem lehet. Brightonban leszünk.

– Francba, már *megint*?

– A miénk a hétvége a gyerekekkel.

– Nem tudnának ők feljönni ide? A tesóm lehetne a bébiszitter éjszakára.

– Louise nem engedné. – Átnyúlok a pulton a pisztáciás tálkáért. – Szerinte túl kicsik még ahhoz, hogy idevonatozzanak egyedül. Nevetséges. Bella tizenhat éves. Az ő korában én stoppal utaztam Krétára. – Felsóhajtok. – És különben is, arra is alig van elég hely, hogy megforduljon az ember, nemhogy három gyereket elhelyezni. Kitnek osztoznia kellene Tollyval a szobán, Bella pedig kiszorulna a kanapéra, és szanaszét hagyná a holmiját. Brightonban legalább van saját szobájuk.

– J Jesszusom! Fogalmam sincs, hogy bírod ezt!

– Nincs választásom. Ők Andy gyerekei.

Angie értetlenül bámul rám, szépen szedett szemöldöke szinte teljesen eltűnik türkizszínű csíkokkal festett fekete hajában. Nagy barátnők vagyunk, mióta Dagenhamben együtt jártuk az általános iskolát, és jobban ismer engem bárki másnál, beleértve Andyt is. Az egyetemi éveink alatt eltávolodtunk egymástól, amikor én Bristolban voltam, ő meg divattervezést tanult a St. Martinsban, de mióta visszajöttünk Londonba, szinte össze vagyunk nőve. Nem is lehetnénk ennél különbözőbbek. Én ambiciózus vagyok és elszánt, míg Angie soha nem lát előrébb a következő pohár italnál. Neki a manikűr azt jelenti, hogy egy Stanley-késsel nekiesik a körmeinek. De ismerte az anyámat a baleset előtt, tudja, honnan jöttem és hogy mit kellett azért tennem, hogy idáig eljussak. Andyt és Kitet leszámítva ő jelenti nekem a családot.

Angie tudja, hogy soha nem terveztem gyereket, hármat meg főleg nem. De Louise felrakta a szemellenzőt, amikor felcsináltatta magát, és jött Tolly. És hát majdnem be is jött neki.

– Nem kellett volna az ördögöt a falra festeni – nyögök fel, amikor felvillan a mobilom. – A gonosz Nyugati Boszorkány újra jelentkezik.

– Mi a fenét akar?

– Isten tudja. – A hangom könnyed, de már érzem az ismerős gyomorgörccsöt. – Még túl korai a szokásos nyavalygásához. Biztosan már túl korán elkezdett piálni.

– Ne vedd fel, Caz! Hagyd, hogy bekapcsoljon a hangposta!

Kísértésbe esem, de aztán elkap a szokásos lelkiismeret-furdalás. Ha egyszer jelen van a másik nő, akkor az mindig ott van. Nem számít, hogy Louise mennyire esztelen, és hogy ő volt az oka annak, hogy Andy véget vetett a házasságuknak, nem én, valahogy mindig adósa maradok.

– Csak állandóan hívogatni fog. Jobb, ha hagyom, hogy kibeszélje magából. Figyelnél a táskámra? – Feltápázkodom a bárshékről, és a helyiség túlsó végébe indulok, a mellékhelyiségek mellé, ahol egy kicsit csendesebb.

– Helló, Louise.

– Már harmadszorra hívlak – közli Louise éles hangon. – Legyen nálad mindig a telefon, bármi történhet.

A mellkasomban erősödik a szorítás. Csak lélegezz, mondom magamnak.

– Be volt kapcsolva a telefonom...

– Már mindegy. Nincs időm arra tanítgatni, hogyan legyél jó anya. Biztos vagyok benne, hogy elfelejtetted, de szombaton lesz Bella iskolai színdarabja. Kért, hogy hívjalak fel, hogy biztos legyen benne, Andy is eljön.

A fenébe. Teljesen kiment a fejemből.

– Persze hogy nem felejtettük el – hazudom. – Már nagyon várjuk!

– Hétkor van. Sokkal korábban kell jönnötök, ha jó helyet akartok.

– Rendben. Jóval előbb ott leszünk.

– Min és én azt tervezzük, hogy a Coal Shedbe megyünk utána, ünnepelni – teszi még hozzá Louise. – Különleges alkalom, mivel ez az első nagy szerepe.

Tiszta leégés. A Coal Shed az egyik legdrágább étterem Brightonban. Louise állandóan gyötri Andy-t, hogy adjon több gyerektartást, bár ő maga is teljes munkaidőben dolgozik. Úgy néz ki, azt hiszi, lopjuk a pénzt. Az egyedüli oka annak, hogy képesek vagyunk fenntartani két házat, az azért van, mert nekem már megvolt Fulhamben a lakásom, jóval azelőtt, hogy Andyvel találkoztam. Most már nem engedhetnék meg magunknak. És a brightoni házon óriási jelzalog van. Andy jó fizetést kap, mint az INN koraesti híradójának bemondója, de nincs annyi pénze, mint ahogy azt Louise gondolja. Végül is neki csak beszélő pénztárcák vagyunk. A ház fenntartása, a gyerektartás és a magániskola díja majdnem kétharmadát teszik ki annak, amit Andy keres.

Hirtelen eszembe villan, hogy most különben is ez Andy hétvégéje a gyerekekkel. Semmit nem szeretek jobban, mint egy hétvégét, egyedül Andyvel és Kittel, de a férjem tényleg kiakadna, és engem hibáztatna.

– Bocs, de ez a mi hétvégénk, Louise – mondom udvariasan. – Andy már megtervezte, hogy elvisszük őket vacsorázni.

– Nos, meg tudja változtatni, nem?

– Már két hete nem látta őket – mutatok rá. – Szeretne egy kis időt tölteni velük.

– Mit érdekel az téged? Még csak nem is a te gyerekeid! – kiált fel Louise, és elpárolog minden eddigi, látszólagos igyekezete, hogy civilizált maradjon. – Bella az én lányom! Nekem kell elvinnem vacsorázni ezen a számára fontos estén! Ha te nem lennél, akkor a két szülőjével lehetne!

– Louise, kérlek!

– Felhívom Andrew-t. Már elsőnek őt kellett volna hívnom. Nem is tudom, mit gondoltam. A cirkuszigazgatót kellett volna hívnom, nem a majmát.

– Tedd azt! – csattanok fel, aztán kinyomom a telefont.

A gyomrom kavarog, és a torkomban érzem a savat. Épp elég megbirkóznom Tinával a munkahelyemen, de őt legalább távol tudom tartani a hálószobámtól. Ám Andy volt felesége elől nincs menekvés.

Már több mint négy éve, hogy szakítottak, de Louise semmi jelét nem adja annak, hogy továbblépne. Sőt, csak egyre rosszabb a helyzet. A leskelődés, az állandó manipulálás, és az, ahogy ellenem hangolja Bellát és Tollyt, ahogy állandóan lelkiismeret-furdalást ébreszt Andyben – csak csettintenie kell az ujjával, és ő már lohol is. Aztán ott vannak a telefonhívások. Néha zokog a telefon másik végén, és könyörög, hogy engedjem őt „visszamenni hozzá”; máskor meg vádol mindenfélével, míg a végén én vagyok az, aki leteszi a telefont. Nagyon fifikás, és akkor hív, amikor tudja, hogy Andy dolgozik, vagy munkaügyben távol van. Tudja, hogy nem mondhatok semmit Andynek, különben féltékeny boszorkánynak tűnök.

És ami a legrosszabb, az az, hogy szemtől szembe nagyon kedves velem. A minap Andy még meg is jegyezte, milyen jól kijövünk. Azok után, amit vele, velünk művelt ez a nő, még mindig fogalma sincs arról, milyen is *valójában* az exe.

Legnagyobb meglepetésemre, összefolyik minden a szemem előtt. Annyira belefáradtam az állandó harcba, a pénzről és a gyerekekről szóló csatározásokba! Ha tudtam volna, hogy ez lesz, kétszer is meggondoltam volna, mielőtt belemegyek, hogy összekötöm az életemet Andyvel.

Nem, nem igaz. A tűzön is átmennék a férjemért. Louise egy boszorkány, de nem fogom hagyni, hogy kikészítsen. Csak fáradt vagyok, ennyi az egész.

Felveszem a táskámat a bárszékről, kihalászom belőle a tárcámat, és a bárpultra teszem a pénzt.

– Nagyon sajnálom, Angie. Mennem kell. Louise hadiösvényre lépett, és én teljesen elfeledkeztem arról, hogy holnap lesz Bella fellépése. Ma este kell dolgoznom a holnap helyett, különben sohase készülök el hétfőre.

– Nem gond – vonja meg a vállát Angie. – Megértem. Találkozzunk a jövő héten is, oké?

Pusztit nyomok az arcára.

– Csúcs vagy!

– Tudom – vigyorodik el. – Mit szólna ahhoz a cuki lányhoz, zöld ruhában, ott az ablaknál? Azóta szemez velem, mióta beléptem. Csak szívességet teszel.

Küld egy csókot, én pedig átpréselem magam a tömegen, és kimegyek a járdáig. De alig teszek meg tíz lépést, megint csörög a telefonom.

– Andy, nagyon sajnálom – sóhajtom. – Nem kellett volna letennem a telefont. Csak olyan nagy zaj volt a kocsmában, és azt hittem könnyebb, ha...

– Hol a pokolban vagy?

– A metróállomás felé tartok. Fél órán belül hazaérek, és...

– Neked kellett volna elhoznod Kitet ötkor – mondja Andy szúrósan.

Megtorpanok az utca kellős közepén.

– De azt mondtad, hogy majd *te* elhozod.

– Én azt mondtam, hogy megpróbálom – csattan fel. – Abban egyeztünk meg, hogy te hozod el, hacsak nem szólok neked, nem emlékszel? És hagytam neked hangüzenetet is, hogy nem tudok menni érte. Nem szoktad megnézni az üzeneteidet?

– Ó, istenem, úgy sajnálom...

– Az előbb hívott fel a bébiszitter, pont egy interjú felvételeként a kellős közepén. Most csinálhatjuk előlről az egészet. Greta azt állítja, emlékeztetett téged ma reggel, hogy időben el kell hozni Kitet, hogy ő el tudjon menni az esti tanfolyamára.

– Most is vele van?

– Már megkértem Lilyt, hogy menjen át, és hozza el. Ott-hon tartja az ikrekkel, míg haza nem érsz.

A világ legrosszabb anyukájának érzem magam, miközben leintek egy taxit.

– Nagyon sajnálom, Andy. Meg kellett volna néznom a telefonom. De tényleg azt hittem, hogy te majd...

– Nem tőlem kell bocsánatot kérned. Greta azt mondja, nem tud tovább vigyázni Kitre, ha nem visszük el időben.

– Hallom, hogy valaki a nevét kiáltja a háttérben. – Nézd, most mennem kell, újra kell csinálni az interjút. Neked kell elrendezned a dolgot Grétával. És ha ő nem vállalja Kitet tovább, neked kell találnod valakit a helyére.

Bemászom a taxi hátuljába, megadom a sofőrnek a címünket, aztán bámulok kifelé az ablakon, miközben a King's Roadon haladunk. Andy nem mondta, hogy ez soha nem történt volna meg Louise-zal, még akkor sem, ha ilyen zűrzavaros hete van, de nem is kellett. Mindketten tudjuk, hogy valójában ezt gondolta.

4. FEJEZET

LOUISE

– Szóltál apának a holnap miatt, ugye? – kérdezi Bella.

Leteszem Tolly elé a tányér spagettit, és leveszem Bella sajtós piritósát a grillről. Míg meg nem kapom a pénzem, vagy ezt esszük, vagy sült babot.

– Mondtam már, drágám, apád valami sztorin dolgozik egész nap, nincs benn, a telefonja meg azonnal hangpostára kapcsol, de üzentem neki, és üzenetet is hagytam a titkárnőjén keresztül.

Bella lehuppan az egyik konyhaszékre, pulcsijának hosszú ujja belelóg a tányérjába, miközben gyanakodva vizsgálgatja a vacsoráját. Nem kárhoztathatom érte, hogy ilyen óvatos: a sajtúnak nem kellene ilyen sárgának lennie.

– Van Worcestershire szósz itthon?

Odanyújtom neki az üveget.

– Akkor hívd fel Cazt, és mondd meg neki, hogy emlékeztesse ő apát – teszi hozzá, és jól megöntözi a piritóst a szószszal. – Különben el fogja felejteni.

– Beszéltem vele tegnap, és emlékeztettem. Édesem, apád nem fogja elfelejteni.

– És mondta, hogy jönnek?

– Megígérte, hogy ott lesznek.

Bella keményen néz rám.

– De kedves voltál vele anyu, ugye?

Kissé habozok. Udvarias vagyok Andrew feleségével, ha muszáj, de Andrew és én mindig magunk szoktuk átbeszélni a gyerekek hétvégéjét. Az, hogy magamtól felhívjam Cazt, és megkérjem, tegyen róla, hogy a lányom apja ne feledkezzen meg az iskolai színdarabról, sötét érzéseket ébresztett bennem, olyanokat, amelyekről azt hittem, hogy már rég magam mögött hagytam. Lehet, hogy nem voltam *annyira* udvarias vele, amennyire kellett volna.

– Hát persze – felelem.

– Nem hívnád fel Cazt újra, anyu? Csak hogy biztos legyen a dolog.

– De, persze. – Leveszem a pulton heverő telefonom a töltőről.

– Ügyelj rá, hogy Tolly megegye a virslit is, ne csak a tésztát. Mindjárt jövök.

Kimegyek a házból, végigsétálok a zöldségeskerten, ott már biztosan nem hall meg senki. Aztán fel-alá járkálok a babok között, a mobillal a kezemben. Minden alkalommal, amikor felhívom Cazt, az egy-egy újabb vereségnek tűnik; a saját családi életem fokozatos feladásának. Ha együttműködésre kérem, azzal elismerem a gyerekeim neveléséhez való jogát.

De Bellának szüksége van arra, hogy az apja ott legyen az iskolai színdarabon. A válásunk a lehető legrosszabbkor jött

számára, amikor még éppen, hogy csak belépett a serdülőkorba; minden egyes, a férfiakkal való kapcsolatára rányomja majd a bélyegét az Andrew-val kapcsolatos minta. Nem akarom, hogy figyelemre éhesen nőjön fel, mert az apja elhagyta.

A körmeim félig belevájnak a tenyerembe. Az a nő még csak nem is ismerte a lányomat az első tizenkét évében. Szétrombolta a fiam családját, mielőtt az még az első szavait kimondhatta volna. Most pedig jogosan tart rájuk igényt, elbitorolja gyorsan tovatűnő gyerekkoruk felét. Azt már elfogadtam, hogy az a nő elvette tőlem a férjemet, de a gondolat, hogy a gyerekeimet is nevelje, mélyen a lelkembe hasít.

Felhívom a számot, de a legnagyobb megkönnyebbülésre azonnal hangpostára kapcsol, én pedig leteszem, nem hagyok üzenetet. Még mindig háborgok azon, hogy Caz fogja vele megünnepelni Bella nagy eseményét, és próbálom emlékeztetni magam arra, hogy ez most nem rólam szól. Andrew ott lesz Bellának, és igazából csak ez számít.

Amikor visszamegyek a házba, Bella már felment, otthagya az érintetlen sajtos piritózt az asztalon. Tolly a földön mászik, próbálja megetetni a virslit Bagsszal.

– Hagyd őt békén! – szidom le, megmentve ezzel a macskát, aztán felteszem őt a hátsó bejárat melletti, régi macskaszőrös kanapéra. – Beteg lesz, ha megeszi.

– Én leszek beteg, ha megeszem – közli.

– Az hot dog, és nem virsli. Szereted a hot dogot.

– Nem, nem szeretem. Olyan, mint egy fütyi.

– Bartholomew!

Tolly felkuncog, a szája elé kapja kövérkés kezét, amelyen még bőven ott a babaháj. Barna szeme huncutul mosolyog.